

Jo ho veig així

«La prova»

Com part de la humanitat, tots estem subjectes a errors collectius, tenint sempre tendència a veure amb major benevolença allò que ens afavoreix. Extracte d'un article de na Júlia Maura, molts anys ha publicat a la premsa, que a continuació es refereix a una graciosa anècdota que ens explica Antoni Guevara, tan humana, que si no és autèntica mereix ésser-ho.

«En Medina, un pequeño lugar que está bajo la Palomera de Avila, vivía allá por el siglo dieciseis, un fraile vizcaino partidario tan acérrimo de Juan de Padilla que al tiempo de pronunciar sus sermones en la iglesia, los platicaba de esta manera: Hermanos míos, rezad devotamente un padrenuestro por la reina doña María de Padilla, porque Dios la guarde y proteja, porque de cierto éstos son nuestros verdaderos reyes y no los de aquí, crueles y tiranos. Quiso la suerte que pasara por aquella región, Juan de Padilla con sus gentes de guerra. Varios de sus soldados aposentados en la casa del clérigo, le bebieron su vino, le mataron las gallinas y le comieron el tocino. Y el domingo siguiente, predicó el buen cura de Medina su acostumbrado sermón de una manera muy distinta: Ya sabeis hermanos míos, que pasó por aquí Don Juan de Padilla, y de como sus soldados no me dejaron tinaja y se comieron mi tocino, y me sacrificaron mis gallinas. Dígolo para que de ahora en adelante, no rogueis por él, sino por el rey Don Carlos y la reina Dona Juana, que son los reyes verdaderos. ¡Y ya podeis dar al diablo estos reyezuelos toledanos!»

Estem a l'onze de Setembre dels anys anteriors al vint-i-tres. Grups de joves, en major part oficinistes i dependents de comerç, al capvespre es manifestaven palesant la seva catalanitat. Els guardes de seguretat encarregats de vetllar per l'ordre públic, eren els guardes panxuts, bigotuts i sense gaires ganes de córrer darrera la joventut, que proferint crits allusius, incitaven al «guri» a córrer darrera d'ells. Anant desarmats els manifestants, els «guris» no s'ho prenien a la valenta i sols a última hora, quan el nombre de manifestants era crescut i els crite desafortats, intervenien els guardes de cavall amb sabre a la mà. Llavors l'escampada era total i sempre en sortia algú lesionat. Tret del seu significat, la cosa divertia. Després es comentava entre la família i amics i d'aquesta manera la gent s'interessava i es mentalitzava que érem un poble català. A l'època d'en Primo de Rivera, fou prohibit el catalanisme, més ja era una realitat imparable i des de les llars es fomentava i s'expansionava llegint La Veu de Catalunya, La Publicitat, revistes, setmanaris i llibres per a infants. Llegíem amb fruïció la Història de Catalunya, d'en Rovira i Virgili, i dia a dia ens anaven coneixent.

Molts joves, per a fer la punyeta a la Dictadura, portàvem darrera la solapa un «cupido» enllaçat amb la senyera, i ens divertia passar davant els «guris» ensenyant la senyera. Ells bandejavem el cap i nosaltres rèiem a punt de córrer. Qui

havia de sospitar setze anys després, amb quin odi seriem perseguits per una ideologia inquisitorial. Caiguda la Dictadura, el catalanisme es manifestà lliurement cap a l'autodeterminació.

Semblava que Catalunya havia aconseguit el seu reconeixement com a nacionalitat, però els enemics eren molts, dins i fora d'ella. Al llarg del temps, desapareguts homes i passions, es copsa amb més claredat el comportament humà i llavors es comprèn les febleses i reaccions individuals davant l'adversitat.

La persona pot dir: sóc nacionalista, comunista, fervent catòlic i inclús pot pregonar la seva incorruptibilitat, més fins que ha passat el que li juga el destí.

Entrant en política, podríem parlar dels polítics republicans i com a referència al que succeí més recentment a en Salvador Allende, a Xile, i com l'home ensopega més d'una vegada amb el mateix obstacle. Arran d'unes declaracions davant del poble com a president elegit, manifestà: dispo del govern, però no del poder. Si hagués estat un idealista, no hauria acceptat tantes dificultats. Fou un idealista intel·lectual i amb la càrrega d'intel·lectual, quedà empresonat entre la seva classe i la classe intel·lectual deriva d'una classe mitja, conservadora i pacifista, encara que de vegades vulgui demostrar el contrari.

Pensament i acció, és temeritat, i si no conjuguen, quant més es pensa més immobilitzat quedés, així que els homes que han escrit història, sempre han estat homes temeraris.

La República, va néixer condicionada al que trobes al davant, i carregada d'intel·lectuals i professionals de Dret provinents del camp, convertiren la Cambra de Diputats en «querella», discussions bizantines entre evolutius i immobilitistes, i aquests, emparats per la sacrosanta paraula llibertat, obstaculitzaren la institucionalitat de la República. Les esquerres, minades per la democràcia de l'arribisme i insegures de si mateixes, flotaven, i en les següents eleccions a diputats, aquestes els hi foren desfavorables. No sapigueren perdre i sense lògica, es feren còmplices dels desordres socials, cosa que no tenia de fer cap grup polític si esperava per torn governar democràticament. L'Esquerra de Catalunya, com tot partit polític a la recerca de vots, es comprometé amb els problemes del camp i ací fallà. La República ensopegava amb la Llei Agrària i la Generalitat amb la Llei d'Aparceries, que fou desautoritzada pel govern de dretes de Madrid, presidit pel funest republicà Lerroux.

La Generalitat es rebella proclamant l'Estat Català. En Companys no fou un polític clarivident i fidel a la seva demagogia, repetí l'onze d'Abril, no recordant que existia un poder que el seu partit va ajudar a constituir i, enfrontar-se a ell, fou una absurda temeritat. La història també es pregunta: Fou premeditat per a sortir-se d'una situació imprac-

Construccions Molins, S. A.

Tels. 844 82 82 - 844 81 74 - 844 90 10

Carrer Pi Gros - «Urb. Bosc del Forn»

Tel. Oficina: 844 81 81

Santa Eulàlia de Ronçana